

РЕШЕНИЕ

№ 36547

гр. София, 23.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 16.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **8362** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 и чл. 85, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. А. А. (А. А. А.), гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], област И., С., с ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 8 (чрез адресат за контакт С. И.), подадена срещу Решение № 35-В от 12.06.2026 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС) – Регистрационно-приемателен център (РПЦ) [населено място], отдел „ПМЗ – кв. В.“.

С оспореното решение, на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 76а и чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила последващата молба на жалбоподателя с вх. № КП-01-1560 от 28.05.2026 г. по описа на ДАБ при МС.

В жалбата са развити оплаквания за незаконосъобразност на оспорения административен акт, поради постановяването му при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и несъответствие с неговата цел – отменителни основания по чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Жалбоподателят поддържа, че интервюиращият орган е надхвърлил пределите на дължимата в производството по чл. 76а ЗУБ проверка за допустимост, като вместо да се ограничи до установяване дали са налице нови и съществени обстоятелства, е навлязъл в разглеждане на молбата по същество и се е произнесъл по основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Твърди, че в последващата си молба е изложил конкретни обстоятелства относно обстановката в страната по произход след смяната на режима в края на 2024 г., разрушаването на семейното жилище, продължаващите актове на насилие и нестабилност

в провинция И., които не са били надлежно съобразени. Излага съображения за нарушаване на правото на индивидуална оценка, липса на достатъчна яснота при административното обслужване и застрашаване на личната му сигурност при връщане в С. в нарушение на принципа на забрана за връщане (non-refoulement). По тези съображения моли съда да отмени оспореното решение и да върне преписката на административния орган с указания за допускане на молбата до производство по същество.

Жалбоопдателят, редовно призован, не се явява, не изпраща представител.

Ответникът по жалбата – интервюиращ орган при ДАБ при МС, редовно призован, не се явява, не изпраща представител, не изразява становище.

Съдът намира, че жалбата е процесуално допустима, по следните съображения:

Оспореното Решение № 35-В от 12.06.2026 г. на интервюиращия орган при ДАБ при МС представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност, съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗУБ. Жалбата е подадена от адресата на неблагоприятния акт, чиято правна сфера е пряко и непосредствено засегната, поради което за него е налице правен интерес от оспорването.

Съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, решенията по чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ се обжалват в 7-дневен срок от връчването им пред административния съд по настоящия адрес от регистрационната карта на чужденеца. Видно от разписката върху самото решение (стр. 3 от административния акт), препис от акта е връчен лично на чужденеца в присъствието на преводач на 25.06.2026 г. Срокът за обжалване е започнал да тече на 26.06.2026 г. и е изтекъл на 02.07.2026 г. (четвъртък, присъствен ден). Жалбата е подадена чрез лицензиран пощенски оператор („Български пощи“ ЕАД, видно от Опис образец 240, рег. № ПМЗ-В-1214 от 02.07.2026 г.) именно на 02.07.2026 г., т.е. в законоустановения 7-дневен срок.

Местната подсъдност е определена в съответствие с чл. 84, ал. 2 ЗУБ пред Административен съд София-град (вж. Опр. № 8657 от 19.08.2026 г. по адм.д. № 7876/2026 г. на ВАС).

От събраните по делото писмени доказателства, съдържащи се в приобщената административна преписка, се установява следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят А. А. А. е гражданин на С., от арабски етнически произход, изповядващ ислям (сунит), [дата на раждане] в [населено място], област И., С..

Чужденецът е подал за първи път молба за международна закрила в Република България на 11.07.2024 г. (рег. № В-13-730). В хода на проведеното на 10.01.2025 г. интервю той е изложил бежанската си история, заявявайки, че е напуснал С. през май 2024 г. поради общата разруха, липсата на ток, вода, гориво, работа и перспективи за децата му, както и поради разрушаването на семейното му жилище и унищожаването на маслиновите му насаждения. Заявил е изрично, че в С. не е бил арестуван, задържан, малтретиран, осъждан или персонално преследван от официалните власти или от въоръжени групировки поради етническа, религиозна или политическа принадлежност.

С Решение № 3056 от 10.04.2025 г. на председателя на ДАБ при МС на чуждия гражданин е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 ЗУБ. Съдебният акт е било оспорен, като с Решение № 25649 от 28.07.2025 г. по адм. д. № 4809/2025 г. на Административен съд София-град жалбата е отхвърлена, като неоснователна. Същото, с Решение № 4293 от 20.04.2026 г. по адм. д. № 169/2026 г. на ВАС, е оставено в сила. Касационната инстанция е извършила цялостен анализ, както на индивидуалната бежанска история на лицето, така и на обстановката в С. и по-специално в провинция И. към началото на 2026 г., отчитайки падането на режима на Б. ал-А. на 08.12.2024 г., структурите на преходното управление, състоянието на въоръжените сблъсъци и масовото завръщане на над 1,2 милиона

бежанци и близо 2 милиона вътрешно разселени лица. ВАС е приел, че спрямо лицето не са налице предпоставките по чл. 8 ЗУБ, нито риск по чл. 9, ал. 1, т. 1-2 ЗУБ, а нивото на насилие в провинция И. не достига прага на повсеместно безогледно насилие по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ в светлината на практиката на СЕС по дело С-465/07 (Е.) и дело С-285/12 (Diakiti). Решението на ВАС е окончателно и е влязло в сила на 20.04.2026 г.

На 28.05.2026 г. чужденецът е подал процесната последваща молба с вх. № КП-01-1560 до ДАБ при МС. В нея той сочи, че моли за допускане на молбата му до производство по същество, като заявява, че от края на 2024 г. в С. има смяна на режима, че начело на държавата стои лидерът на HTS Ал-Д., че изпитва страх за живота си, домът му е разрушен, в страната липсват нормални условия за живот (храна, електричество, водоснабдяване, здравеопазване) и съществува опасност от посегателства от страна на ислямски милиции и кюрдски структури. Посочва също, че е в процедура по подготовка за сключване на граждански брак с българска гражданка. Към молбата не са приложени писмени доказателства.

С писмо рег. № УП 6698 от 01.06.2026 г. интервюиращият орган е уведомил жалбоподателя, че молбата му подлежи на предварително разглеждане за допустимост по реда на чл. 76а вр. чл. 13, ал. 2 ЗУБ и му е предоставил 7-дневен срок от получаването за представяне на писмени доказателства. Съобщението е връчено редовно на посочения от чужденеца съдебен адрес на 10.06.2026 г. В предоставения срок и до издаване на оспорения акт, допълнителни писмени доказателства не са били ангажирани.

На 12.06.2026 г. интервюиращият орган е издал процесното Решение № 35-В, с което е отказал да допусне молбата до производство за предоставяне на международна закрила на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ. Органът е обсъдил събраните материали, съобразил е Справка рег. № МД-02-150 от 15.04.2026 г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ и е формирал извод, че чужденецът не представя нови писмени доказателства и не навежда нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или за държавата по произход, различни от тези, вече преценени с влязлото в сила окончателно съдебно решение.

Съдът, след като се запозна с изложените в жалбата доводи, прецени събраните по делото доказателства и извърши цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, приема от правна страна следното:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 76б, ал. 1 ЗУБ във връзка с чл. 48, ал. 1, т. 10 ЗУБ, произнасянето по допустимостта на последваща молба за международна закрила се осъществява от интервюиращ орган, определен от председателя на ДАБ при МС (в случая служител, надлежно оправомощен със заповед на председателя на ДАБ). Актът е постановен в срока по чл. 76б, ал. 1 ЗУБ (14 работни дни от подаване на молбата на 28.05.2026 г.).

Решението е обективизирано в изискуемата от чл. 59, ал. 2 от АПК писмена форма и съдържа задължителните реквизити – наименование на издалия го орган, номер и дата, посочване на фактическите и правните основания за издаването му, разпоредителна част и указания за реда и срока за обжалване. Мотивите са ясни и кореспондират на събрания доказателствен материал.

Съдът не констатира допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административното производство. Специалният процесуален ред по глава шеста, раздел III от ЗУБ (чл. 76а – 76в) транспонира изискванията на чл. 40 – 42 от Директива 2013/32/ЕС относно последващите молби. Съгласно императивната норма на чл. 76б, ал. 1 ЗУБ, решението по допустимостта на последващата молба се взема „единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю“. Законодателят изрично е дерогирал общото правило за задължително провеждане на устно интервю за етапа на

предварителната проверка за допустимост.

В съответствие с процесуалните гаранции, утвърдени в съдебната практика (вж. Р. № 16118 от 12.05.2025 г. по адм.д. № 44/2025 г. на АССГ), административният орган своевременно е изпратил писмени указания (рег. № УП 6698 от 01.06.2026 г.), с които чужденецът е уведомен за вида на производството и му е дадена възможност в 7-дневен срок да ангажира писмени доказателства в подкрепа на твърденията си. Указанията са надлежно връчени на заявления от лицето адрес за кореспонденция. Следователно правото на защита на кандидата и достъпът му до процедурата са били напълно гарантирани.

Съгласно чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, производство за предоставяне на международна закрила не се образува, когато чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Аналогично, съгласно чл. 33, ал. 2, б. „г“ от Директива 2013/32/ЕС, държавите членки могат да отхвърлят дадена молба като недопустима, ако тя представлява последваща молба, при която не са възникнали или не са били представени от кандидата никакви нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за международна закрила по Директива 2011/95/ЕС (вж.Р. от 19.12.2024 г. по съединени дела С-123/23 и С-202/23 на СЕС; Р. от 20.11.2025 г. по дело С-195/25 на СЕС).

Разглеждането на допустимостта на последваща молба се провежда на два последователни етапа:

а) Първи етап: Установяване дали са налице нови елементи или факти спрямо предходната молба, т.е. факти, които са възникнали след приключване на предходното производство с влязло в сила решение, или факти, които не са били доведени до знанието на решаващия орган и върху които силата на пресъдено нещо не се разпростира;

б) Втори етап: Преценка дали тези нови елементи са от съществено значение, т.е. дали те увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговаря на условията за предоставяне на международна закрила съгласно Директива 2011/95/ЕС и чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В разглеждания казус, жалбоподателят не е преодолял дори първия етап от посочената проверка.

Предходното производство по молбата за международна закрила на А. А. А. е приключило окончателно с Решение № 4293 от 20.04.2026 г. по адм. д. № 169/2026 г. на ВАС. Както вече бе посочено, в мотивите на този съдебен акт съдът детайлно и изчерпателно е изследвал както личната бежанска история на лицето (липсата на преследване, унищожаването на дома и маслиновите дръвчета, икономическите причини за емиграция), така и цялостната обществено-политическа и военна обстановка в С. след падането на режима на Б. ал-А. през декември 2024 г., включително ситуацията със сигурността в провинция И. въз основа на официални справки на ДАБ към 23.01.2026 г. и доклади на ВКБООН от края на 2025 г.

Процесната последваща молба е подадена на 28.05.2026 г. – едва 38 дни след постановяване на окончателното решение на ВАС. В нея жалбоподателят се позовава изцяло на факти и събития от края на 2024 г. (свалянето на предишния режим, управлението на HTS, разрушения сграден фонд, липсата на основни услуги и общата нестабилност), които са идентични с вече обсъдените и преценени от съда в предходното производство. Жалбоподателят не сочи нито едно ново конкретно обстоятелство, настъпило в периода между 20.04.2026 г. и 28.05.2026 г., което да засяга пряко неговото лично положение или обстановката в района му на произход. Твърдението за разрушен дом е било заявено още при първоначалното му интервю от 10.01.2025 г., а общите съображения за хуманитарната криза са били предмет на преценка в предходните съдебни актове. Що се отнася до заявената подготовка за сключване на граждански брак с българска гражданка, съдът намира, че това твърдение е останало напълно голословно и неподкрепено с никакви писмени доказателства (удостоверение за сключен брак, общ адрес, декларации или документи за

семеино положение). Освен това, евентуалното възникване на брачни или фактически съжителствени връзки на територията на приемащата държава представлява основание, относимо към режима на пребиваване по Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Същото, само по себе си, не съставлява ново обстоятелство, по смисъла на чл. 8 или чл. 9 ЗУБ, обосноваващо риск от преследване или тежки посегателства в страната по произход.

Неоснователен е и основният довод в жалбата, че интервюиращият орган е излязъл извън компетентността си и е решил спора по същество.

При проверката за допустимост, органът е длъжен по силата на чл. 40, пар. 2 и 3 от Директива 2013/32/ЕС и чл. 13, ал. 2 ЗУБ да съпостави твърденията с критериите за международна закрила, за да прецени тяхната същественост (виж Р. № 9363 от 09.03.2026 г. по адм.д. № 1275/2026 г. на АССГ; Р. № 37346 от 12.11.2025 г. по адм.д. № 10361/2025 г. на АССГ). Позоваването на актуалната към април 2026 г. справка на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ (вх. № МД-02-150 от 15.04.2026 г.) и на практиката на СЕС по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС е било необходимо именно за да се установи дали в С. е настъпила качествена промяна или ескалация на безогледното насилие спрямо момента на постановяване на окончателното решение на ВАС. След като справката от 15.04.2026 г. сочи продължаващ преходен процес, липса на широкомащабни военни действия и масово завръщане на над 1 милион бежанци, органът правилно е заключил, че отсъстват нови данни за въоръжен конфликт с такъв интензитет, който да породи индивидуален риск за чужденеца единствено поради присъствието му на територията. Този подход съответства на практиката на ВАС по сходни дела за обстановката в С. след декември 2024 г. (Р. № 6676 от 19.06.2025 г. по адм.д. № 4964/2025 г. на ВАС) и на административните съдилища (Р. № 2512 от 03.06.2026 г. по адм.д. № 518/2026 г. на АдмС С. 3.). Съдът не констатира и опасност от нарушаване на принципа за забрана на връщането (non-refoulement), защитен в чл. 4, ал. 3 ЗУБ, чл. 33 от Женевската конвенция за статута на бежанците от 1951 г., чл. 5 от Директива 2008/115/ЕО и чл. 19, пар. 2 от Хартата на основните права на ЕС (Решение от 17.10.2024 г. по дело С-156/23 на СЕС; Решение от 05.02.2026 г. по дело С-718/24 на СЕС; Решение от 03.07.2025 г. по дело С-610/23, FO на СЕС). С оглед липсата на лични заплахи и цялостното стабилизиране на страната по произход, липсват основания да се приеме, че спрямо жалбоподателя съществува реален риск от изтезания, нечовешко или унижително отношение.

По изложените съображения, оспореното Решение № 35-В от 12.06.2026 г. на интервюиращия орган при ДАБ при МС е издадено от компетентен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила и при точно приложение на материалния закон, поради което подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

V. Относно разноските по делото

При този изход на правния спор съдът дължи произнасяне по претенциите за разноски на страните съгласно чл. 143 от АПК.

Предвид отхвърлянето на жалбата, на жалбоподателя не се дължат разноски.

Ответникът не е направил своевременно искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Ето защо, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Така мотивиран и на основание чл. 85, ал. 1 от ЗУБ във връзка с чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 18-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А. (А. А. А.), гражданин на С., [дата на раждане] в

[населено място], област И., С., с ЛНЧ [ЕГН], подадена срещу Решение № 35-В от 12.06.2026 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет – Регистрационно-приемателен център [населено място], с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 76а и чл. 13, ал. 2 от ЗУБ не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба с вх. № КП-01-1560 от 28.05.2026 г.

Решението, на основание чл. 85, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците, е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: